

РЕШЕНИЕ

№ 24716

гр. София, 18.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
публично заседание на 17.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7029** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.27а от Закона за закрила на детето (ЗЗДет.).
Образувано е по жалба от Д. Г. А. от [населено място], в качеството ѝ на родител и законен представител на малолетното дете И. Д. А., род. на 07.09.2024 г., чрез пълномощника- адв. А. Т., срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-017/20.03.2025 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., с която на основание чл. 33 от ППЗЗДет., във връзка с чл. 25, ал. 1, т. 3 от ЗЗДет. е наредено, считано от 21.03.25 г. детето И. да бъде настанено в приемно семейство на В. И. и И. И., живущи на територията на ДСП-В..

Наведеното основание за оспорване е за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила - чл.146, т.3 от АПК, свързани с правото на участие на засегнатия родител в производството по издаването на оспорената пред съда заповед. Подчертава се, че жалбоподателката е неграмотна, поради което още в самото начало на процедурата следвало да ѝ бъде предоставена правна помощ.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, жалбоподателката не се явява. Представява се от пълномощника си адв. Т., който моли за уважаването на жалбата. В

депозиранията след приключването на съдебното заседание писмена защита, адв. Т. поддържа, че от събраните по делото доказателства не се доказва, че детето И. е било в непосредствен риск по смисъла на закона, поради което не били налице предпоставките за предприемане на мярката, предмет на оспорената заповед. От данните по делото се установило, че жалбоподателката със семейството си е била настанена преди повече от 5 години в ЦВМ в бл. 464 в[жк]. До началото на тази година нямало данни за подавани и потвърдени оплаквания за negliжиране и лоши грижи от страна на майката към децата, по-специално към детето И.. Детето е родено през месец септември 2024 г. и до края на календарната година нямало регистрирани оплаквания, свързани с непосредствена опасност за него и за здравето му, както и за оставянето му само и без надзор. Предлага подробен анализ на събраните по делото гласни доказателства чрез разпит на св. Х. и обуславя извод, че оспорената заповед се основава само на един единствен документиран според изискванията на закона случай, при който било установено, че част от децата, между които и бебето И. са били оставени сами в жилището. Останалите констатации в социалния доклад не заслужавали особено внимание, тъй като било очевидно, че семейството не е разполагало с достатъчно доходи, поради което е съвсем нормално жилището да не е било особено чисто и подредено, нито дрехите на децата да са нови или съвсем чисти, важното е единствено това, което е установено от протоколите, а именно, че децата са били весели, спокойни, нахранени, облечени според сезона. Дори и да се приемело, че за три месеца в настоящия случай нещата в семейството са се променили и влошили, самият период бил неимоверно кратък, за да може да се обоснове извода, направен в оспорената заповед, че детето И. е бил поставено в риск, системно negliжиране и неполагане на грижи от страна неговата майка, без основателна причина за това.

Ответникът- директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. се представлява от юрк. С., който моли за отхвърлянето на жалбата по съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и при спазване на необходимата писмена форма. Поддържа, че в съдебното производството се доказало, че майката трайно negliжира децата, често ги оставя сами заключени вътре в жилището на грижите на най-голямата дъщеря, която също е малолетна. Децата са отглеждани при изключително лоши хигиенни условия. При посещенията децата се били с въшки, „остригани по изключително унизителен за тях начин“. Акцентираща и върху причината, според него, за оставянето на децата без надзор от майката. Допълнително твърди и това, че партньорът на майката бил в брак с друга жена, от който били родени други три деца, т.е. общо същият следвало да полага грижи за 9 деца. Той самият обаче бил безработен, както и

жалбоподателката. Работел на строежи, но временно и ако го наемат.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 14.07.2025 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание. Допълнително в съдебно заседание, по повод възражението на процесуалния представител на ответника за недопустимост на жалбата, като просрочена и като подадена от лице без представителна власт, съдът се е произнесъл и с протоколно определение от 17.07.2025 г.

За да се произнесе по съществото на жалбата, съдът съобрази следното от фактическа страна:

Видно от Удостоверение за раждане №41202441432 на СО- район „К. село“, детето И. Д. А. е родено на 07.09.2024 година. Като майка на детето е вписана Д. Г. А.. Данни за баща не са отразени в удостоверението за раждане, т.е. детето е с неустановен произход от бащата чрез презумпция за бащинство, припознаване или иск за бащинство.

Между страните няма спор, че Д. А. живее с Е. Б. на съпругески начала без сключен граждански брак. От съжителството им са родени 6 деца, от които най-малкото е детето И., а с установен чрез припознаване произход от бащата Е. Б. е само най-голямото дете- Б., род. на 06.10.2018 г.

Страните не спорят, че от 2020 г. семейството е живеело в Център за временно настаняване (ЦВН) „Св. Д.“, находящ се в[жк], 4-та част, [жилищен адрес] вх.“А“, като е ползвало две стаи и баня с тоалетна.

От Писмо на ЦВН „Св. Д.“ до ДСП-Л., вх. № СИГ/Д-С-ЛЮ/28/21.01.2025 г. се установява, че директорът на ЦВН е подал сигнал за предприемане на мерки за закрила на децата по съображения, че проблемите в семейството на Д. А. и Е. Б. продължават (като от писмото не става ясно кога са започнали, а и в адм. преписка няма данни за това). Конкретно в писмото- сигнал е посочено, че на 08.01.25 година четири от децата са били оставени сами, след като майката Д. била откарана с две от децата от екип на Спешна помощ, без преди това да предупреди някого от ЦВН. На 21.01.25 година, когато е подаден сигналът, при оглед на стаите за наличие на отопление било констатирано, че в стая 821, обитавана от семейството на жалбоподателката, има включена печка с открити реотани. Директорът на ЦВН веднага се качил с друг служител за

проверка, но вратата била заключена и децата били оставени отново сами (л.9 по дело №6436/25 г.). За съда не става ясно въз основа на какво е направена констатацията, че децата на 21.01.25 г. са оставени сами, след като вратата е заключена и служителите не са осъществили достъп до жилището. При констатацията за включената печка, не се съдържа и такава, че децата са сами.

По повод на сигнала, от служители на ДСП е извършено посещение на място, за което и съставен протокол от 23.01.25 г. (л.10 по делото). В протокола са обективирани констатации, че майката отрича да оставя децата сами. Консултирана е за възможността да ползва социални услуги в общността и възможността да повиши родителския си капацитет. Съдържа се констатацията, че децата на място са „спокойни, усмихнати и изглеждат щастливи“.

На 24.01.25 г. е изготвен и Доклад за оценка по сигнала с вх. № СИГ/Д-С-ЛЮ/28/21.01.2025 г. От него допълнително се установява, че личен лекар на децата е доктор В., но детето И. към момента на посещението- 23.01.25 г. не е записано при него. При направените многократни опити от служителите за телефонна връзка с д-р В., същият не отговаря и не връща обаждания. По твърдения на майката, не можело да разчита на помощ от роднини и близки на разширеното семейство. Обективирана е и констатацията, че няма риск за живота и здравето на детето И., но е налице риск от negliжиране в отглеждането и възпитанието на И.. Предложено е работата по сигнала да бъде прекратена. За тези констатации директорът на ЦВН е уведомен с писмо от 30.01.2025 г.

На 05.02.25 г. от социален работник отново е осъществено посещение на място (л.14 по делото), като е установен съжителят на жалбоподателката- Е. Б.. Същият е бил уведомен за необходимостта от подобряване хигиената в жилището, като е обещал да спазва тази препоръка.

На 13.02.2025 г. е изготвен Доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо детето И. по чл. 23 от ЗЗДет., с цел превенция на изоставянето. В него е посочено, че по данни от майката предстои детето И. да бъде записано при д-р В.. Отражено е, че по твърдения на майката детето И. имало поставени всички ваксини, съобразени с имунизационния календар за възрастта му (което за съда, но не и за социалния работник, е очевидно недостоверно, предвид обстоятелството, че пак по твърдения на майката детето И. не е записано при личен лекар). При посещението на адреса е наблюдавано, че бебето е спокойно, нахранено и облечено според сезона и възрастта. Има съответствие между календарна и психическа възраст. Детето има изграден режим на отглеждане и грижи. Майката и соченият за биологичен баща полагат старание потребностите на бебето И. да са напълно задоволени и да не му липсва нищо. Малолетното дете

живее в многочленно семейство. Братята и сестрите на И. са възпитани да се съобразяват и грижат за него и като най-малък да го пазят. Майката и соченият за биологичен баща г-н Б. осъзнавали ролята си на родители. За детето са осигурени подслон, храна, облекло и здравни грижи. За детето е осигурена безопасна среда за отглеждане. Майката и соченият за биологичен баща се справяли добре с основните родителски задължения, свързани с демонстриране и подпомагане на детето да усвои подходящо поведение и да постигне контрол върху емоциите и чувствата си във взаимодействията с другите. И. се отглеждал при спазван ежедневен режим, което водело до успешно ранно формиране на чувство за справяне с правила и действало ползотворно в посока разгръщане на добри характерови черти в последващ етап от развитието и възпитанието на детето. Д. А. не е трудово ангажира. Към момента отглеждала децата си. Соченият за биологичен баща Е. Б. работел в строителството, като наемно лице със средни доходи. Доходите са формирани от месечното трудово възнаграждение на сочения за биологичен баща на децата - Е. Б.. В доклада са обективирани изводи и препоръки, че малолетното дете И. се отглежда в семейна среда. Расте спокойно и сред обкръжението на най-близките си хора. Социално - консултативната работа със семейството следвало да продължи, с цел подкрепа и напътствия в полагане на грижи и пълноценно отглеждане на малолетните деца. Майката била консултирана по въпроси, касаещи социалното подпомагане и социалните услуги, като при нужда щяла да бъде насочена към подходящи такива в общността. Осигурено било съдействие за подобряване на социално - битовите условия, посредством насочване към структури на общинската администрация. Със съдействието на ОЗД при ДСП - Л., семейството щяло да бъде подпомогнато от Фондация "Н. и домове за децата - клон България". Г-жа Д. А. била консултирана за необходимостта от повишаване на родителския капацитет и умения за справяне с конфликтни ситуации и кризи във взаимоотношенията.

На 13.02.25 г е изработен и план за действие, с предстоящ преглед: 13.08.25 г., в който е описан план за работа с детето и план за работа с родителите. В двата плана са вписани краткосрочни и дългосрочни цели. По отношение на детето И. са вписани краткосрочни цели: осигуряване на подходящ хранителен режим; задоволяване на здравните му потребности чрез профилактични прегледи; осигуряване на собствено легло, лични вещи и място за лични вещи на детето. Като отговорно лице за изпълнението е вписана майката. Като дългосрочни цели-консултация относно потребностите на детето; работа в посока бащата да го припознае; повишаване на родителските умения; насочване към ползване на социална услуга в общността при нужда и подадена заявка.

Като отговорно лице за изпълнението е вписана майката и ОЗД.

При регулярно посещение на място на 25.02.25 г., за което е съставен протокол от служител на ДСП- Л. е установено, че децата, вкл. и бебето И. са заключени сами в жилището. Майката и едно от децата- К. са отсъствали. За обяд са имали оставена храна- гъби с ориз. Констатацията е направена, след като от ЦВН е предоставен ключ и отвън е отключена вратата на обитаваното жилище.

С оглед твърдението на майката, че не може да разчита на подкрепа от роднини и близки от разширено семейство, от директора на ДСП Л. е поискано съдействие за извършване на актуално социално проучване на пълнолетните роднини на децата: П. А. и Л. Г. А., и двамата с адрес в [населено място]. Поискано е съдействие и от директора на ДСП- П. по отношение на С. Г. Е. (леля на децата); от директора на ДСП- С. по отношение на П. П. Б. (чичо на децата) от директора на ДСП- В. по отношение на В. П. Б. и К. П. Б. (пълнолетни роднини на децата). Видно от получените отговори, г-жа Е. не живее на адреса, както и П. А. и Л. А.. Съжителят на последната е отказал категорично каквото и да било съдействие. Данни да са открити другите роднини на жалбоподателката по преписката няма.

На 06.03.25 година е бил подаден нов сигнал от директора на ЦВН до директора на ДСП- Л., че при разговор с майката Д. А. на 05.03.25 г., същата го е уведомила, че е била задържана за 24 часа в ОЗ РУ, но не посочила причината за това. В сигнала е изложено, че Д. А. е настанена в ЦВН през 2020 г. с две деца- Б. и К. и лицето, с което съжителства-Е. Б., а към момента на подаване на сигнала е „майка на 6 деца“, от които най-малкото- И. - е на 6 месеца. За периода от настаняването им, директорът бил подал 3 сигнала за безотговорното им отношение, като родители. Посочено е, че господин Е. Б. злоупотребява с алкохол, след което става агресивен, както че и двамата родители не работят и не получават семейни помощи, а децата са без имунизации и не посещават детска градина. Отново е поискано предприемане на действия по компетентност.

По повод на сигнала от 06.03.25 г. от служители на ДСП Л. е извършено посещение на място на 11.03.25 г., за което е съставен протокол (л.29 по делото). Видно от протокола, на адреса е установена г-жа Д. А. и 6-те ѝ деца. Посочено е, че г-жа А. отказва да признае съществуването на проблем и да приеме предоставената ѝ информация, като обижда социалните служители. Уведомена била за предприемането на мерки за извеждането на децата. Вписана е и констатация, че към този момент семейството вече обитава само една стая с отделна баня, както и че хигиенно-

битовите условия са задоволителни.

В писмо до ДСП-В. са посочени са 4 –ри от децата на възраст от 6 месеца (И.) до 3 години и 9 месеца (З.), с констатация, че по данни от личните лекари те са без поставени други ваксини, освен тези поставени в родилния дом, като И. и към 11.03.25 г. няма записан личен лекар. Поискано е съдействие за настаняване в професионално приемно семейство (ППС) или подходяща резидентна услуга. Изготвен е доклад за оценка на сигнала от 06.03.25 г., в който са отразени извършените по случая действия, отказът на майката да съдейства, липсата на промяна при отглеждането и възпитанието на децата, рискът от negliжиране в грижите за И., въз основа на което е приет за установен риск за живота и здравето на детето и е предложено предприемането на мярка за закрила по чл.26 от ЗЗДет.

На 20.03.25 година е изготвен Доклад за оценка на случай и предприемане на мярка за закрила спрямо дете по чл.26 от ЗЗДет., тъй като била налице опасност за живота и здравето на малолетното дете И., произтичаща от negliжирането му от майката и нейния съжител- Е. Б..

Въз основа на доклада, на 20.03.25 г. е издадена процесната заповед, с която на основание чл.33 от ППЗЗДет., във вр. с чл.25, т.3, чл.26, ал.1 и чл.27 от ЗЗДет (пропуснато в заповедта), детето И. е настанено в ППС на В. И. и И. И., утвърдено приемно семейство със Заповед № 05-РДСП-0006/09.11.2023 г. от директора на ДСП В. и живущи на територията на ДСП- В..

Децата са били изведени принудително на 21.03.25 година, като жалбоподателката и нейният съжител Е. Б. също са напуснали ЦВН, без данни по делото дали това е станало доброволно или принудително, съотв. издаден ли е административен акт за това.

В хода на съдебното производство са събрани гласни доказателства, чрез разпит като свидетел на социален работник в отдел „Закрила на детето“ в ДСП Л. – Н. Х.. Съдът кредитира показанията на свидетеля в частта, в която свидетелят възпроизвежда свои преки и непосредствени впечатления за периода от началото на месец януари 2025 година до принудителното извеждане на децата на 21.03.25 г. Въз основа на тях съдът приема за установено, че ситуацията в семейството се е влошила значително след преместването му от 8-я на седмия етаж в ЦВН, от двустайно в едностайно жилище, което вероятно е станало края на месец януари или февруари месец. Причината за преместването била посочена на свидетеля от служители на ЦВН, а именно обстоятелството, че жилището на 8-я етаж станало негодно за обитаване- било пълно с хлебарки, плъхове и дървеници. За това обстоятелство обаче липсват преки

доказателства, а и звучи неубедително при условие, че при посещенията на място преди това в двустайното жилище социалните работници от ДСП-Л., вкл. и свидетелката не са го констатирали лично. Несъмнено се установява обаче грубото и цинично отношение на майката към свидетеля, което изглежда да е резултат от възприемането на социалния работник като заплаха за отнемането на децата. Пряко свидетелката е установила, че децата, вкл. и бебето И. са оставяни сами без надзор от отговорен възрастен само веднъж, за което е съставен протокол (протоколът от 25.02.25 г., бел. на съдията). В останалите многократни случаи, когато вратата не е била отваряна на свидетеля, а тя е чувала детски гласове от жилището, данните са косвени- за отсъствието на майката е съобщавано на свидетеля от други потребители на услугата-ЦВН, обитаващи жилища на същия етаж. Безспорно по делото се установява, че в деня на принудителното извеждане на децата на 21.03.25 г., майката е била в жилището и е отворила вратата след забавяне, неадекватно облечена, като в жилището се е намирал друг мъж, а не нейният съжител.

Съдът положи усилия да придобие непосредствено впечатление и да събере обяснения лично от жалбоподателката по реда чл.176 от ГПК, вр. чл.144 от АПК. Предвид изявленията на нейния пълномощник- адв. Т., отразени в съдебния протокол, съдът приема, че не се установява основателна причина за неявяването ѝ в съдебно заседание. Дори и да е възникнало препятствие, жалбоподателката би могла да уведоми по телефона или чрез трето лице поне своя адвокат за това. Този факт съпоставен с обстоятелството, че в продължение на 2 месеца и половина-от 21.03.25 година до 03.06.25 година жалбоподателката най-малкото не е отишла на място в ДСП-Л., за да поиска информация къде са настанени 6-те ѝ деца, сред които и бебето И., съотв. да поиска среща с тях, което не се оспорва вкл. в жалбата до съда, нито пък се предлага разумно обяснение за това поведение, мотивират приемането от съда за доказано наличието на сериозен дефицит в родителския капацитет, вкл. и безотговорно поведение на жалбоподателката към себе си, с оглед посоченото от адв. Т. самоволно напускане на болницата (ако самото постъпване в болница е било факт). По делото няма данни къде и дали са се установили трайно жалбоподателката и лицето, с което съжителстват- Е. Б., а още по-малко за хигиенно-битовите условия в дома им. Самият пълномощник на жалбоподателката заявява, че не може да посочи адрес. Не се твърди и няма данни,

който и да е от двамата да полага труд към настоящия момент срещу заплащане. Не се твърди който и да е от двамата да има подкрепа на близки от разширеното семейство, а видно от фактическите установявания по-горе, опитите за установяване на връзка с роднини в административното производство са останали неуспешни. Всъщност и самата жалбоподателката многократно е заявявала в административното производство, че не може да разчита на близки при отглеждането на децата. В жалбата не се твърди и не се представят доказателства до принудителното извеждане на бебето И. на 21.03.25 г. да са му поставени други ваксини, извън тези поставени в лечебното заведение при раждането му, както и да е записан при личен лекар, въпреки изявленията на майката, че ще направи това.

При изложените по-горе съображения, съдът приема за безспорно установено, че малолетното дете И. е без поставени ваксини съобразно имунизационния клендар; препоръките на социалните работници не са изпълнени; ситуацията в семейството е силно влошена най-малкото от месец февруари 2025 г., като бебето И. е заключвано със сигурност поне два пъти в жилището само в присъствието на останалите деца, най-голямото от които- Б.- е също в ниска възраст – ненавършена седемгодишна възраст. Изцяло голословни и недоказани са обаче твърденията на пълномощника на ответника, че Е. Б. е в брак с друга жена, от която има други три деца, както и че децата на жалбоподателката са имали въшки и са били подстригани по унизителен за тях начин. Всъщност в нито един документ по преписката от началото на месец януари 2025 година до издаването на процесната заповед на 20.03.25 г., създаден от служители на ДСП- Л. не са посочени констатациите, изложени от социалния работник Х. при разпита ѝ като свидетел по делото във връзка със състоянието в жилището и това на децата („ Първото ми впечатление, което имам е, че г-жа А. има невероятно груб и циничен език. Тя не можа да разбере, че ние се опитваме да ѝ помогнем. Там намирах ужасна мръсотия, страшен дим от цигари и хвърлени фасове по пода на жилището. Децата *винаги* много мръсни, полуголи.“).

По делото от процесуалния представител на ответника е представен препис на хартиен носител със заличени лични данни, свален от електронната страница на РС-Видин от Решение №340/01.07.2025 г. по гр. дело №957/2025 г., за което жалбоподателят заяви (отразено в съдебния протокол), че не оспорва, че се отнася до детето на

жалбоподателката И. А.. От него се установява, че на основание чл.26, във вр. с чл.25, ал.1, т.1 и т.3 от ЗЗДет. детето е настанено в ППС за срок от 2 години, считано от издаването на процесната по настоящото дело заповед. И пълномощникът на жалбоподателя, и пълномощникът на ответника заявяват, че към настоящия момент няма данни решението на РС- Видин да е влязло в сила.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните изводи по съществото на спора:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- директора на ДСП-Л.. Компетентността на органа произтича от чл.33, ал.2 във вр. с ал.1 от ППЗЗДет. В съотв. с тях, настаняването се извършва незабавно след получаването на сигнала със заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“, когато има опасност за здравето и живота на детето.

Обратно на доводите на жалбоподателя, спазено е изискването на форма на индивидуалния административен акт. Действително в заповедта не са изложени мотиви за нейното издаване, но в съответствие със задължителната съдебна практика (Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд), напълно допустимо е мотивите за издаването на акта да се съдържат в отделен документ, подготвящ неговото издаване или дори, но най-късно в съпроводителното писмо, с което жалбата се изпраща за разглеждане в съда. В случая мотивите на органа са изложени в Социален доклад № №СЛ-С-ЛЮ-017/20.03.2025 година, асоцииран към заповедта чрез изричното препращане към него от издателя- директора на ДСП- Л..

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, свързани с издаването на акта или правото на защита на майката. Обезпечителният характер на приложената мярка по чл.33 от ППЗЗДет. по отношение на интересите на детето изисква провеждане на бързо административно производство. Отделен е въпросът, че за семейството е бил открит случай в ДСП- Л. и са извършени редица действия преди получаването на последния сигнал от директора на ЦВН, който е довел и до издаването на процесната заповед. Обратно на доводите на пълномощника на жалбоподателя липсва нормативно установено изискване преди издаването на заповедта да бъде предоставена правна помощ на майката, поради обстоятелството, че е неграмотна. Отделно от това при

съставянето на протокола за посещение на място от 11.03. 25 г. тя е било устно уведомена, че децата ще бъдат изведени, както съдът вече посочи. Следва да се посочи още, че процесният акт на директора ДСП в приложената законова хипотеза по чл.33 от ППЗЗДет. има временен характер и неговото действие се простира или до момента, в който се наложат обстоятелства, при които временната мярка да се промени (така чл. 33, ал. 4 от ППЗЗДет.), но във всички случаи не по-късно от произнасянето на съда по чл. 26 ЗЗДет. с влязъл в сила акт. Действително решението на РС по арг. от чл.28, ал.4 от ЗЗДет. подлежи на незабавно изпълнение, но е обжалваемо пред ОС и преди влизането му в сила, действието на процесната заповед не е окончателно преустановено.

Оспорената заповед е издадена при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта му.

С установяване на изискуемия от приложимата правна норма юридически факт, предпоставките за прилагане на мярката временно настаняване на дете извън семейството по административен ред, разписана в хипотезата на посочената в заповедта разпоредба на чл. 25, ал. 1, т. 3 ЗЗДет., в която родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да отглеждат дете, във вр. чл. 33, ал. 1 ППЗЗДет. във вр. чл. 26, ал. 1, изр. 2 и чл. 27, ал. 1 ЗЗДет., са доказани. В случая предприетата мярка за закрила на детето И. е в съответствие с най-добрия му интерес, обезпечаването на който е свързано със способността на родителите да се грижат за него - § 1, т. 5, б. "д" от ДР на ЗЗДет.

Съдът акцентира, че по делото се установи, че майката е в трайна невъзможност да отглежда детето И., което поставя в опасност неговия живот и здраве. В административното производство е установено, че малолетното дете И. е без поставени ваксини съобразно имунизационния календар; препоръките на социалните работници не са изпълнени, ситуацията в семейството е силно влошена най-малкото от месец февруари 2025 г., като бебето И. е заключвано поне два пъти само в присъствието единствено на останалите деца, най-голямото от които- Б. е на ненавършена седемгодишна възраст. Съдът съобразява и поведението на майката след издаването на заповедта, изложено във фактическите му установявания, което сочи трайната невъзможност за отглеждане на детето и безотговорното ѝ поведение. Принципно положение е, че съответствието на административния акт с материалния закон се

преценява към момента на издаването му, но разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от АПК предвижда, че установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценяват към момента на приключване на устните състезания. При наличието на тази разпоредба, съдът е задължен при извършваната от него проверка за законосъобразност на обжалвания административния акт да съобрази всички факти и обстоятелства, имащи значение за правилното разрешаване на спора (Решение № 11433 от 24.10.2024 г. на ВАС по адм. д. № 6926/2024 г., VI о.). Вън от всяко съмнение семейството по правило осигурява най-добрата среда за отглеждане и възпитание на детето. Предвид крехката възраст на детето И.-на 10 месеца към настоящия момент, то има нужда най-вече от стабилна и постоянна връзка с майка си, но не и когато поведението на майката застрашава неговите живот и здраве, както е в случая. При прилагането на всяка мярка на намеса в отношенията между родител и дете, определящ е висшият интерес на детето. Съдът споделя доводите на пълномощника на жалбоподателката, че непосредствена задача на ДСП е да подпомага семейства, които живеят под социалния минимум. Съдът не се съмнява, че голяма част от предприетите по случая предварително мерки са изцяло формални и неефективни, както и че за семейства като процесното е необходима реално много по-голяма и комплексна подкрепа от оказаната (да разясниш на неграмотна майка на 6 деца, че може да отиде до Общината и да поиска картотекиране за настаняване в общинско жилище; да посетиш адреса на място и да чуеш детски гласове зад заключената врата на жилището, а след като съсед ти съобщи, че децата в момента са сами, просто да си тръгнеш и т.н.- виж показанията на социалния работник като свидетел в съдебния протокол). Изготвяните доклади и използваните в тях стандартни и клиширани изрази също са израз на тази формална подкрепа. Всичко това заедно с преместването на 8-членно семейство в една стая, при липса на достоверни данни за причината, която го е наложила, не могат да обуславят извод за реална и ефективна подкрепа. Определящ за изхода на спора обаче е настъпилият резултат-трайно положение, поставящо в опасност живота и здравето на бебето И.. Неговият интерес е налагал приложената обезпечителна мярка по чл.33 от ЗЗДет.

С оглед на изложеното и след като не констатира основание за отмяна на акта по чл.146, т.1-т.5 от АПК, съдът отхвърля жалбата.

С решението разноси не се възлагат- чл.172а, т.7 от АПК. Осъщественият контрол за законосъобразност е в защита не само на заявените с жалбата права на майката, но най-вече в защита интересите на детето И.. Като се позовава на прякото действие на Конституцията на Република България и на примата на международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България - чл.5, ал.2 и ал.4 от КРБ, чл. 9, § 1 от Конвенцията за правата на детето и чл.8 от ЕКЗПЧОС, АССГ, Второ отделение, 23- ти състав не прилага разпоредбата на чл.143, ал.3 от АПК и не присъжда поисканото юрисконсултско възнаграждение за защитата на ответника, включително предвид цялата верига от действия на служители на ДСП Л. по случая (посочени в мотивите на съда), които обективно допринесли за настъпването на необходимостта от прилагането на процесната обезпечителна мярка.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.5-то от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Д. Г. А. от [населено място], в качеството ѝ на родител и законен представител на малолетното дете И. Д. А., род. на 07.09.2024 г., чрез пълномощника-адв. А. Т., срещу Заповед № ЗД/Д-С-ЛЮ-017/20.03.2025 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л..

Решението може да бъде оспорено в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него.

СЪДИЯ: